

Δημήτρης Καρακίτσος, 2+1 μικρά διηγήματα
από το βιβλίο του: *Ιστορίες του Βαρθολομαίου Ολίβιε – ρεσεψιονίστ και διηγηματογράφου*, εκδόσεις Ποταμός, Δεκέμβριος 2017.

~.~

Ο Φάουστ κι ο ποιητής του

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΕΙΧΕ πέσει από τα χέρια της σερβιτόρας στα πόδια μου – δεν έφταιγε εκείνη, όμως την ευχαριστώ, γιατί εξαιτίας της έγραψα αυτή την ιστορία: είναι, δήθεν, η έκτη φορά που της πέφτει ο δίσκος, την απολύουν, βρίζει το αφεντικό της κι εγώ επεμβαίνω. Δεν είμαι πια συγγραφέας αλλά ο Μεφιστοφελής. Κάνω ένα θαύμα για να με πιστέψει: μεταμορφώνω τους θαμώνες σε πουλιά, όλα θα αλλάξουν, της λέω, και στο διπλανό τραπέζι ένα χαλκοπράσινο περιστέρι σκαλίζει με το ράμφος του την επιφάνεια. Η Σπιανάδα είναι χιονισμένη και άδεια, ένας πωλητής λουλουδιών ξεπαγιάζει κάτω από μια σχισμένη τέντα. Καθόμαστε, πίνουμε ρούμι και καπνίζουμε, χαϊδεύω τους ώμους της μα εκείνη είναι επιφυλακτική – γνωρίζει τι θέλω. Γνωρίζει ότι θέλω την ψυχή της, και δυστυχώς δεν μπορώ να της υποσχεθώ το αντίθετο.

~.~

Κατά τον βομβαρδισμό

ΌΤΙ ΗΘΕΛΕ ΝΑ χωρίσουμε μου το είπε λίγο προτού ηχήσουν οι σειρήνες, ύστερα χάθηκε ανάμεσα στα τσιρίγματα. Η βόμβα που έσκασε κοντά έκανε τους τοίχους της αίθουσας να τρίζουν και τότε αισθάνθηκα ένα χέρι να με τραβάει από τη θέση μου. Ακολούθησα (ή μήπως ήταν όνειρο όλο αυτό;) έναν νέο που μάλλον ήταν ο ταξιθέτης. Είχε αραιά γένια κι ένα τσιγάρο στο αυτί. Η καμπίνα προβολής μύριζε καπνό, ο νέος τύλιξε στο παλτό του μια μπομπίνα και με ρώτησε αν θα μείνω εδώ, ένευσα θετικά, κι εκείνος μου ευχήθηκε καλή τύχη. Μέχρι να πω ευχαριστώ είχε εξαφανιστεί. Ανάμεσα στα αντιαεροπορικά και τις εκρήξεις απλωνόταν ένα σεντόνι σιωπής, και τότε επανέρχονταν οι διάλογοι και η μουσική της ταινίας. Η προβολή συνεχιζόταν σε μια άδεια, μισοφωτισμένη αίθουσα, όπου πριν από λίγο είχα φιλήσει την Αντιγόνη για τελευταία φορά. Ο πόνος που έπρεπε να πνίξω μου είχε κόψει την αναπνοή. Σκεφτόμουν την

Αντιγόνη να τρέχει στα καντούνια, σκεφτόμουν χαλάσματα και κατεστραμμένα σπίτια, πτώματα, παπούτσια, σπασμένα γυαλιά. Τότε πρόσεξα ότι το πάτωμα του κινηματογράφου είχε μετατραπεί σε βούρκο. Τα πόδια μου βούλιαζαν στη λάσπη, σειρές ολόκληρες καθισμάτων είχαν υποστεί καθίζηση και οι τοίχοι έδειχναν να καμπυλώνουν. Η έξοδος είχε καλυφθεί από μπάζα, ακολούθησε μια ισχυρή έκρηξη που τάραξε συθέμελα την περιοχή. Ξύπνησα από αυτόν τον εφιάλτη πανικοβλημένος: ή θα έπαιζα τη ζωή μου στα ζάρια ή θα έτρεχα να κρυφτώ. Πίσω από τη μηχανή προβολής (εκεί είχα δει τον ταξιθέτη τελευταία φορά) ήταν ένα χαμηλό πορτάκι από το οποίο ερχόταν κρύος αέρας. Ανοίγοντάς το έπεσα σε μια κυκλική σκάλα. Ο φωτισμός ήταν υποτυπώδης, υπήρχαν φώτα κάθε πέντε περίπου μέτρα, αδύναμα φώτα που γύρω τους πετάριζαν έντομα, η σήραγγα ήταν αποπνικτική αλλά τουλάχιστον η μόνωσή της δεν άφηνε του ήχους των αντιαεροπορικών να περάσουν. Αντί όλων αυτών άκουγες τη νεροσυρμή. Λένε ότι στο υπέδαφος της Κέρκυρας οι Ενετοί είχαν κατασκευάσει ένα πολυδαίδαλο σύστημα στοών. Η σήραγγα συνέχιζε μονότονα σε βάθος. Έχοντας ήδη διασχίσει διακόσια μέτρα αποφάσισα να βγω. Η έξοδος με οδήγησε σε ένα εγκαταλειμμένο γραφείο με σπασμένες καρέκλες – μου πήρε χρόνο μέχρι να καταλάβω ότι είχα βγει στα παλιά σφαγεία. Από ένα παράθυρο είδα το λιμάνι της Κέρκυρας να φλέγεται. Ο κίνδυνος είχε περάσει και τώρα ήθελα να πάω στο σπίτι της Αντιγόνης. Δεν θα της μιλούσα, ήθελα μόνο να βεβαιωθώ ότι ήταν καλά. Παρά την κούραση άρχισα να τρέχω στους άδειους δρόμους. Τότε, για δεύτερη φορά, αισθάνθηκα τα πόδια μου να βουλιάζουν στη λάσπη.

~~..~~

Ένα ακόμα διήγημα από το βιβλίο: **ΤΟ ΖΑΪΡ**

<http://apoikia.gr/to-zair-diigima-dimitris-karakitsos/>

Δημήτρης Καρακίτσος

Ιστορίες του Βαρθολομαίου Ολίβιε –

ρεσεψιονίστ και διηγηματογράφου

εκδ. Ποταμός, 2017

σελ. 190